

[Morten Lange.]

fast, ikke mindst en mere fast økonomisk linje for den fortsatte udvikling af vor u-landshjælp.

Rimstad: Jeg vil begynde med at sige, at vi inden for vort parti har en betydelig sympati for de to lovforslag, som den højtærede udenrigsminister her har fremsat. Siden tinget i marts 1962 vedtog loven om teknisk samarbejde med u-landene, hvis rammebeløb for omkring et år siden blev forhøjet, har opgaven vel nok først og fremmest været at konkretisere de gode hensigter. Man kan så spørge, hvor langt man her er kommet, og det spørgsmål må vistnok besvares med, at vi trods alt er kommet et temmelig godt stykke frem.

Det forslag om ændring i loven om teknisk samarbejde med udviklingslandene, der her er fremsat, viser, synes jeg, på udmærket måde dette. Da tinget sidste år forøgede u-landsmidlerne med 200 mill. kr., gav vort parti tilslutning hertil netop med den begrundelse, at u-landshjælpen efter vor opfattelse var i færd med at finde sin rigtige form. Vi kan i den forbindelse atter understrege, at vort synspunkt er, at den første opgave, der skal løses, er at gøre u-landene til deltagere i den internationale vareudveksling.

Som jeg allerede fremhævede for et år siden, drejer det sig her ikke nødvendigvis om kun at fremme udvekslingen af råstoffer fra u-landene med industrivarer fra de gamle nationer, for det bytte fører ikke langt frem mod den udvikling, som det er hensigten at nå for de nye og unge nationers vedkommende, og som netop er indeholdt i det, betegnelsen „udviklingslande“ dækker.

Under den udenrigspolitiske debat for en uge siden var jeg også inde på dette forhold og nævnte, at vi i vort parti er meget interesserede i de tanker, som OECD gør sig med hensyn til den nævnte vareudveksling: at kommende bytteforretninger fortrinsvis må bestå i at bytte fødevarer fra de gamle lande med mere enkle industrivarer fra u-landene.

Gennemførelsen af et sådant synspunkt giver u-landsudviklingen helt andre perspektiver. For det første vil sultområderne, som i u-landene er mange og store, kunne formindskes ved hjælp af de gamle landes overproduktion af fødevarer, og for det andet kan u-landene med deres billigere og mere primitive arbejdskraft på en række områder virke afledende på de moderne industrilandes varmtløbsproblemer med hensyn til overbeskæftigelse og inflation.

For et land som Danmark med dets særlige eksportmuligheder inden for landbrugsproduktionen må disse overvejelser være af betydelig interesse. Det er også derfor, at vi med interesse har mærket os de af udenrigsministeren foreslåede ændringer i den oprindelige bistandslovgivning. Vi mener, at der i de foreslåede ændringer til lovens § 7 ligger gode tilskyndelser til at komme ind på den rigtige samarbejdsvej. Disse ændringer drejer sig jo om udenrigsministerens adgang til at disponere over de 300 mill. kr., og vi er enige i, at ændringerne giver den højtærede minister betydelig flere muligheder for at finde frem til den mest hensigtsmæssige hjælpeform.

Ud fra de erfaringer, jeg selv har gjort i de sidste år med hensyn til u-landsbistandens udnyttelsesmuligheder, vil jeg dog gerne sige, at man må kunne forvente, at dansk hjælp ydes dér, hvor hjælpens effektivitet kan blive størst. Det er jo sikkert ikke nogen hemmelighed for udenrigsministeren, at mange udefra kommende bistandsbeløb i de pågældende lande har en udpræget tendens til at smuldre — og smuldre, inden de når frem til den oprindelig tænkte anvendelse. Jeg vil også på dette sted sige, at jeg absolut ikke er enig med det ærede medlem hr. Morten Lange, når han siger, at de firmaer, som kommer til u-landene for at yde en form for bistand, har nogle gevaldige sugeslanger nede i penge-kasserne. Det er desværre ikke de sugeslanger, der er problemet, men — hvis jeg må udtrykke mig sådan — snarere de indfødtes sugeslanger og den mangel på organisation og også den